

*
* *

Da li je misao na prošlo vrijeme još uvijek ono što me pokreće?! Razapete misli svoje trenutno utočište pronalaze na obali mora, tamo gdje sam ostavila sve svoje: djetinjstvo, nedosanjane snove, tragove jedne ljubavi... Kao bujicom doneseni smjenjuju se sjećanja.

Moje djetinjstvo je vezano za dva mjesta, za Drniš i Kaštela. Odlikuju se suprotnostima, ali ih oba doživljavam kao svoja. Tu sam provela najljepše godine života i bila u potpunosti sretna sa svojim najmilijima. Moj život je krenuo neobičnom putanjom od samog početka. Iz Splita, kao tek rođenu bebu donijeli su me u Drniš; mali dalmatinski gradić na samom rubu prostranog Petrova polja, između planina Promine i Moseća. Sačuvani dijelovi stare tvrđave – „Gradine“ i minareta, nastali još u doba Turaka, ogrnuti srednjovjekovnim plaštem, još uvijek prkose vremenu i ljudskom nemaru. Uz rub kanjona rijeke Čikole, satkanog od kamenih gromada koje istovremeno sabijaju rijeku i streme ka nebu, gdje svaka hrid priča svoju priču, u jednoj kućici, ispod crkvice Svetog Roka, započela je moja priča.

Otac Boris, u vrijeme kada sam se rodila, imao je četrdeset i sedam godina. Visokoobrazovan čovjek, markantan, bujne crne kose, prošarane ponekom sijedom vlasi, sa brkovima koje je nosio još od najranije mladosti, malo koga je u svom okruženju ostavljao

ravnodušnim. Pričao je razgovjetno, dugo i uvijek je svojom pričom zadržavao pažnju sugovornika. Šarmantnim glasom i muževnim stasom osvojio je moju majku koja je bila petnaestak godina mlađa od njega. Za nju je to sve bila „sudbina – od koje je nemoguće pobjeći“.

Boris je u svojim poznim četrdesetima najbolje izgledao. Činilo se kao da je sva snaga svijeta u njemu. Poslovno ostvaren, u to vrijeme direktor Centra za odgoj i obrazovanje u umjetnosti i kulturi, uživao je ugled u sredini u kojoj je živio i radio.

Otac je tada već imao jedan brak „iza“ sebe. Težak ogrtač oko njegove duše lako bi se s vremenom odbacio, da iz te propale tvorevine nije izašlo i dvoje djece.

Nekoliko mjeseci poslije mog rođenja rodila mu se i unuka. U gotovo isto vrijeme postao je i otac i djed. Još uvijek je trajala brakorazvodna parnica između njega i njegove bivše supruge. Razvlačilo se to godinama na sudu, iscrpljivalo i jednu i drugu stranu. U njegov pomalo sjetan pogled moja majka unijela je iskru sreće i radosti.

Moja majka Jelena, oniža žena, „elegantno popunjena“, tamnoputa, crne kose i istih takvih očiju, opčinila je njegovo srce i dušu. Vesela i vedra, uvijek spremna za druženje i pjesmu, s gromkim smijehom osvajala je ljude. Imala je dosta udvarača, ali dugo je birala i čekala onu pravu ljubav koja samo jednom u životu zarobi srce zauvijek. Upoznala je mojega oca u Kaštelima kod zajedničkih prijatelja. Ona je već u to vrijeme živjela i radila u Splitu. U ljubavnom zanosu krenuli su na njihova zajednička putovanja po evrop-

skim gradovima i raznim zemljama. U hladnoj Moskvi, na Crvenom trgu, slikali su se sa šubarama – ona ušuškana u očev zagrljaj. U Italiji su prvi put probali žablje batake. U Gothenburgu, u Švedskoj čekali su Novu godinu, a u Frankfurtu na Majni pratila je oca na pedagoške seminare. Iz Delfta i Budimpešte, ili nekog drugog grada u kojem je boravio službeno, javljao bi joj se razglednicama, pisao joj duga pisma ponavljajući u njima kako je voli i želi svim srcem. Ona je za njega bila: „Duško“. Veličao je njihovu ljubav, dok mu je ona davala snagu i smisao postojanju, što joj je i dokazivao riječima, nježnim poljupcima i zagrljajima, ne skrivajući privrženost jedno drugome.

Nakon dvije godine braka rodila sam se ja – Nataša. S majkom dolazim njenim roditeljima u Drniš. Svojoj Jeleni napisao je tada:

„Nataša mi znači preporod, rehabilitaciju. Podići ćemo je s ljubavlju, željama i trudom da se u svemu očovječi. Da radost života ima za sebe i za mene, za majku, za sve koji vole nju i nas, koji nam žele dobro.“

U skromnoj kući dočekali su me baka i djed, tetke i ujak. Baka Senka (kako su svi od milja zvali moju Kseniju) brinula je o domaćinstvu i odgojila petoro djece. Za plaću je čuvala i tuđu, gospodsku i susjedsku djecu. Bila je nižeg rasta, ženstveno zaobljena. Moja majka je stasom podsjećala na nju. Crna, duga kosa padala joj je niz leđa dok ju je raščešljavala, zatim bi je splela u pletenicu, savila je u vijenac oko glave i učvrstila šnalama.

Maslinastozelene oči isticale su se na mekanom, pomalo naboranom licu.